

wywozowej przyznanej w odniesieniu do danego towaru, która została uzyskana w wyniku działania polegającego na zastosowaniu prawa Unii w celu otrzymania z tego tytułu korzyści w sposób stanowiący nadużycie.

(¹) Dz.U. C 138 z 12.5.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — Alfred Hirmann przeciwko Immofinanz AG

(Sprawa C-174/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo przedsiębiorstw — Druga dyrektywa 77/91/EWG — Odpowiedzialność spółki akcyjnej za naruszenie jej obowiązków w zakresie ujawniania informacji — Nieprawdziwe informacje zawarte w prospekcie emisyjnym — Zakres odpowiedzialności — Przepisy państwa członkowskiego przewidujące zwrot ceny zapłaconej przez nabywcę za nabycie akcji)

(2014/C 52/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alfred Hirmann

Strona pozwana: Immofinanz AG

przy udziale: Aviso Zeta AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Handelsgericht Wien — Wykładnia art. 12, 15, 16, 18, 19 i 42 drugiej dyrektywy Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. 1977, L 26, s. 1), art. 6 i 25 dyrektywy 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 345, s. 64), zmienionej dyrektywą 2008/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2008 r. (Dz.U. L 76, s. 37), art. 12 i 13 dyrektywy 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 48 akapit drugi traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich (Dz.U. L 258, s. 11), art. 7,

17 i 28 dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, oraz zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 390, s. 38), oraz art. 14 dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (Dz.U. L 96, s. 16) — Odpowiedzialność spółki akcyjnej za naruszenie jej obowiązków w zakresie ujawniania informacji — Nieprawdziwe informacje zawarte w prospekcie emisyjnym — Przepisy państwa członkowskiego przewidujące w takim wypadku zwrot ceny zapłaconej przez nabywcę za subskrybowane akcje — Sytuacja, w której akcje te zostały nabyte na rynku wtórnym na podstawie prospektu emisyjnego

Sentencja

1) Artykuły 12, 15, 16, 18, 19 i 42 drugiej dyrektywy Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. [48 akapit drugi WE], w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału, zmienionej dyrektywą Rady 92/101/EWG z dnia 23 listopada 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które w ramach transpozycji dyrektyw:

— 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE,

— 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, oraz zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE,

— oraz 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku)

po pierwsze, przewidują odpowiedzialność spółki akcyjnej, będącej emitentem, wobec nabywcy akcji tej spółki z tytułu naruszenia obowiązków w zakresie ujawniania informacji przewidzianych w tych dyrektywach, oraz po drugie, nakładają z uwagi na tę odpowiedzialność obowiązek dokonania przez zainteresowaną spółkę zwrotu na rzecz nabywcy kwoty odpowiadającej cenie nabycia akcji i przyjęcia z powrotem tych akcji.

2) Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. [48 akapit drugi WE], w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które w okolicznościach takich jak będące przedmiotem postępowania głównego przewidują stwierdzenie nieważności z mocą wsteczną umowy nabycia akcji.

3) Artykuły 12, 15, 16, 18, 19 i 42 drugiej dyrektywy 77/91, zmienionej dyrektywą 92/101, oraz art. 12 i 13 dyrektywy 2009/101 należy interpretować w ten sposób, że odpowiedzialność ustanowiona w przepisach krajowych będących przedmiotem postępowania głównego nie musi być ograniczona do wartości akcji – obliczonej według kursu giełdowego spółki, w przypadku gdy jest ona notowana na giełdzie – jaką mają one w momencie wystąpienia z roszczeniem.

(¹) Dz.U. C 151 z 26.5.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof 's-Gravenhage — Niderlandy) — Innoweb BV przeciwko Wegener ICT Media BV, Wegener Mediaventions BV

(Sprawa C-202/12) (¹)

(Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Artykuł 7 ust. 1 i 5 — Prawo sui generis producenta bazy danych — Pojęcie „wtórnego wykorzystywania” — Istotna część zawartości bazy danych — Metawyszukiwarka ukierunkowana)

(2014/C 52/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Den Haag, uprzednio Gerechtshof 's-Gravenhage

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Innoweb BV

Strona pozwana: Wegener ICT Media BV, Wegener Mediaventions BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Gerechtshof te 's-Gravenhage — Niderlandy — Wykładnia art. 7 ust. 1 i 5 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz.U. L 77, s. 20) — Prawo producenta bazy danych do zakazania pobierania lub wtórnego wykorzystania istotnej części zawartości bazy danych — Zakaz powtarzającego się i systematycznego wtórnego wykorzystania nieistotnej części zawartości bazy danych, jeśli czynności te są sprzeczne z normalnym korzystaniem z tej bazy danych lub w sposób nieuzasadniony naruszają słuszne interesy producenta bazy danych — Charakter wystarczający powtarzającego się wtórnego wykorzystania lub warunek kumulatywny systematycznego wtórnego wykorzystania — Wtórne wykorzystanie za pomocą systemu elektronicznego przetwarzania danych.

Sentencja

Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych należy interpretować w ten sposób, że podmiot, który udostępnia w Internecie metawyszukiwarkę ukierunkowaną, taką jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, dokonuje wtórnego wykorzystania w całości lub w istotnej części zawartości bazy danych chronionej na mocy wskazanego art. 7, jeżeli owa wyszukiwarka ukierunkowana:

- udostępnia użytkownikowi końcowemu formularz wyszukiwania oferujący zasadniczo tę samą funkcjonalność, co formularz bazy danych;
- przekazuje „w czasie rzeczywistym” polecenia użytkowników końcowych do wyszukiwarki, w którą wyposażona jest baza danych, w związku z czym przeszukiwane są wszystkie dane owej bazy, oraz
- ukazuje użytkownikowi końcowemu wyniki wyszukiwania we właściwej dla niej formie strony internetowej, łącząc wyniki powtórzone w jeden element, lecz w porządku opartym na kryteriach porównywalnych do kryteriów używanych przez wyszukiwarki bazy danych celem ukazania wyników.

(¹) Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Walter Endress przeciwko Allianz Lebensversicherungs AG

(Sprawa C-209/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywy 90/619/EWG i 92/96/EWG — Bezpośrednie ubezpieczenie na życie — Prawo do odstąpienia — Brak informacji o warunkach wykonywania tego prawa — Wygaśnięcie prawa do odstąpienia rok po dokonaniu zapłaty pierwszej składki ubezpieczeniowej — Zgodność z dyrektywami 90/619/EWG i 92/96/EWG)

(2014/C 52/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Walter Endress

Strona pozwana: Allianz Lebensversicherungs AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniającej dyrektywę 79/267/EWG (Dz.U. L 330, s. 50), w związku z art. 31 ust. 1 dyrektywy Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniającej dyrektywę 79/267/EWG i 90/619/EWG (Dz.U. L 360, s. 1) — Ubezpieczenie rentowe — Prawo ubezpieczającego do odstąpienia od umowy — Termin — Obowiązek poinformowania ubezpieczającego — Przepis krajowy przewidujący, że ubezpieczający traci prawo do odstąpienia od umowy rok po zapłacie pierwszej składki, nawet jeśli nie został prawidłowo poinformowany o warunkach korzystania z tego prawa